

24.04.2022

UNUTMAYIN ONLARI

Bu sabah yurdun hemen yanı başındaki ortaokuldan gelen seslerle uyandım.
Artık gün boyu düşünmeden edemeyecektim 23 Nisan'ı ve çocukları.
Gece yarısı oldu hala düşünüyorum. Törenleri nasıl geçti?
Süslemeleri yetişti, istedikleri gibi eğlendiler mi?
Her biri sevinçli, her biri coşkulu muydu?
Mutlu uyudu mu 23 Nisan çocukları?

Sonra aklıma geldi. 23 Nisan'da Yibolu çocuklar da vardır.
Sessizce kutlar bayramlarını...

Tören gününe giyeceğini kendi yıkar, ütüsünü kendi yapar.
Saçlarını ördürür öğretmenine.
Bando takımına, halat yarışına, sandalye kapmacaya alındığına sevinir.
Yibolu çocuklar vardır, köy çocukları...
Protokol gelmez törenlerine. İlçedeki korteje davet edilmezler.
Sessiz sedasız geçer bayramları onların.
İlk şiirini, ilk heyecanını anneleri göremez.
Babaları ise söz vermiştir belki ama gelemez.
Her 23 Nisan tel örgünün arkasındaki köyünü düşleyip hayıflanır onlar.
Okulun en güzel sesi sahneye çıktığında ise gözleri dolu dolu olur hepsinin.

*Ağlama yâr ağlama anam
Mavi yazma bağlama*

*Mavi yazma tez solar anam
Ciğerimi dağlama*

*Elmalar olanda gel anam
Ayvalar olanda gel*

*Hasta düştüm gelmedin anam
Bari can verende gel*

Kostümü, çiçekli elbisesi, rugan ayakkabısı, jilet pantolonu, beyaz çorabı yoksa da
Yibolu çocuğun yürek çarpıntısı hiç geçmez.
Yine de en çok onun bayramıdır.
Şiir yarışmasında aldığı ödülü arkadaşlarıyla paylaşır.
Koşup sevincini önce arka bahçedeki kuşa sonra mavi ahizeye anlatır.
O günün şerefine bi çubuk dondurma yer.

Seneye ise Nisan 23'ün daha güzelini düşleyerek ranzasına gömülür.
Yibolu çocuklar vardır. Köy çocukları...

23 Nisandaki ilk
misafirlerimiz sevgili
Gülçin Öğretmenimiz
Çorum Sungurlu
Akdere'den öğrencilerini
getirmişti... Yıllar sonra
Mehmet ziyaret etti...
Arkadaşlarından
haberler verdi...
Mehmet'in sevgili
Thomas'ın filmindeki
gibi hayalleri vardı...
Tahmin edemediğimiz
sıkıntılar yaşadı. Şimdi
hepsi 30-35 yaşlarında...
Umarız kendi
başaramadıklarını
çocukları başarır...
Acaba okuyan çıkar da
bizi arayan olur mu?

Bir de çocuk işçiler vardır.
Ellerindeki çiçeklerle sokakları boyar. Kalem, defteri bir okulu yoktur.
Tamirhanede, tarlada çırak; başı açık yalın ayak...
Ezbere bildiğimiz sokaklarda unutulur.
Hatırlamak için bakmayız caddelerde yüzlerine. Çocuk işçiler vardır...
Beyaz gömleğine motor yağları sürülmüş, top oynamayı, susamayı, acıkmayı,
yaşını unutmuş.
Doğasıya kollarına kelepçe vurulmuş...
Nasıldı onların bayramı?

23 Nisanlar 'da
Yibolu çocuklar, savaş çocukları,
İşçi, yetim, sarı, kara çocuklar da vardır.
Unutmayın onları...

İlknur KURUHALİL
Boğaziçi Üniversitesi
Türk Dili ve Edebiyatı 4